

познаваше още ни живостта, нито страстите, нито надбъждитъ на младия възраст.

Като слѣзе отъ колата, опрѣ са на ржката на Жуана д'Агвилара, който чакаше въ палата идването на господаря си. Като видѣ меланхолическата физиономія на стария воинъ, попытаго благодушно да не е боленъ, като не можаше да си въобрази че въ онѣзи минута друга една скърбъ бѣ достатъчна да го налѣти. Донъ Жуанъ, като чу царя да обявява на графа де-Лерма благодареніето си, поемѣ да представи почитително нѣкои забѣлѣжки за сегашното състояніе на работитъ и за положеніето на Пампелуна; но Филиппъ го слушаше съ голѣма нетърпѣливост и утѣсненіе, не че са неблагодарѣше, но защото са боеше да не влѣте въ нѣкой важенъ разговоръ; за туй и хвърляше безпокойны погледи на около, като че чакаше или искаше помощъ; и когато найподиръ съгледа графа де-Лерма че иде отдирѣ му, зарадва са, кимнѣ му да са приближи, и са виждаше че го приканяше да земе участіе въ разговора. Но, едва донъ Жуанъ д'Агвиларъ видѣ първия министръ, и млъкнѣ. Царьтъ го поблагодари съ усмивка и побърза да мине въ стаята си за да си почине отъ трудоветъ на пѣтуванъето и отъ марањата на деня. Като минаваше презъ голѣмия салонъ за да иде въ стаята си, той видѣ единъ бѣденъ калугерь Францисканецъ, който са издигаше на прѣсты за да може да види царя. Филиппъ остави графа де-Лерма, управителя и другитъ придворны, приближи до калугеря и като си наведе съ почитаніе главата поиска благословеніето му, което той му даде причервенъ отъ гордостъ и задоволствіе. Одобрително шепнатѣ са чу при новото туй доказателство на благочестіето на монарха, и, подиръ день който толкози добръ са наченѣ и толкози добръ свърши, царьтъ на Испаніитъ и на Индіитъ отиде да са предаде на сладкия сънъ.

А графъ де-Лерма, който, въ присѣдствіето на царя, пріе донъ Жуана д'Агвилара съ отлична въжливостъ и съ засмѣхка на устнитъ си, се изново безстрастната си физиономія, мраморныя си образъ, кой-